

FORMANDSBERETNING 2023

Intro

LM har i det seneste år igen vist sig at være en utrolig veldrevet, velorganiseret - og vigtigst en velsignet bevægelse. Meget af det, vi gerne vil, er lykkedes, og vi oplever i LS en glæde ved at være i arbejdsfællesskab med alle de forskellige enheder i LM, der samlet udgør vores forening.

Det har været et år med mange toppe og nogle få dale. Hvoraf ingen har været så dyb og så mørk som sagen om børnehjemmet Solgården. Det er dybt skammeligt og begrædeligt, hvad der er sket. Vi er rystede og beskæmmede og fuldt besluttede på, at noget sådan aldrig igen må ske i vores rækker. Hvorfor vi har udarbejdet udførlige vejledninger for at hindre overgreb i vores rækker. I LM bygger vi åndeligt trygge hjem også for børn og andre sårbare.

Når vi ser tilbage, fyldes vi mest af taknemmelighed, og når vi ser frem, gør vi det i bevidstheden om, at Gud også er Herre over vores endnu ukendte fremtid. I denne beretning vil jeg trække nogle ting frem, som vi fra LS gerne vil dele med jer og høre jeres indspil til. Og vi begynder med taknemmeligheden og dronningens nytårstale.

Taknemmelighed

Når vi samles omkring tv'et kl. 18 nytårsaften, er der meget vi ikke ved. Vi kan måske gætte på, hvad vores regent vil fokusere på i år, men vi ved det ikke. Det første af talen er lige så uforudsigeligt som den sidste del er det modsatte. For vi ved, at på et tidspunkt vil Dronningen begynde at sige udvalgte grupper tak. Søens folk og udsendte kan årligt være sikker på at modtage en royal taknemmelighed. Og spørgsmålet er, hvorfor gør hun det?

Formentlig fordi hun mener det, men nok så væsentligt, fordi mennesker vokser af at blive set og anerkendt. Dronningen takker for det meste mennesker, hun ikke kender, og vi er i vores bevægelse dårlige til at sige tak til dem, vi kender. Det mener jeg, vi bør lave om. Vi bør i vores taknemmelighed til Gud over hans rige velsignelser ikke glemme de redskaber, han bruger. Grunden til at LM fortsat er veldrevet og velorganiseret, er at så mange mennesker ugentligt giver af dem selv og deres tid, for at vores vidtforgrene bevægelse kan køre og fungere så godt, som den gør i bestræbelserne på at bringe evangeliet ud til dem, som endnu ikke har hørt det, samtidig med at der arbejdes på at bevare dem, som allerede har taget imod evangeliet.

Derfor bør der i vores foreninger og arbejde være en levende understrøm af taknemmelighed. Jeg tror, vi tit af vane ender der, hvor vi opmuntrer for lidt og siger tak for sjældent. Jeg tror, vi kollektivt skal ændre det over tid, og det er vores håb, at dette må forstyrre de lokale dagsordener det næste stykke tid, så man lokalt gør sig tanker om, hvordan man bedst i den lokale kultur kan skabe plads til mere tak og anerkendelse.

For vi holder aldrig vores møder i et vakuum. Men i et kristent fællesskab. Og jeg har det seneste år mødt flere, der har været skuffede over det fællesskab, de har mødt i deres lokale

missionshus. For flere har det været i en sådan grad, at man er rykket videre, fordi den kultur, man blev mødt med, ikke havde plads til andre end dem, der var der i forvejen. I LM vil vi kendes på, at vi prædiker Kristus som korsfæstet. Men hvad hjælper det os, at vi har verdens bedste budskab, hvis vores menneskelige fællesskab ikke bakker det budskab op.

Jeg tror, at vi i vores iver efter at holde teologien ren har forsømt at pleje vores mellemmenneskelige relationer i menighederne. I en tiltagende mere bogstavblind tid som vores, hvor man i dag vælger menighed efter mange andre parametre end bare foreningsnavnet på gavlen, må vi ikke være blinde for betydningen af inkluderende fællesskaber, som åbner sig op og giver plads til de nye, også selvom det nogle gange sker på bekostning af vores egen tryghed og bekvemmelighed.

Hvis vi ikke kun skal bygge menigheder, hvor folk kommer på en given ugedag, men åndelige hjem, hvor de hører til og slår rødder, kræver det vedvarende arbejde og mod til at gøre ting anderledes, end man måske er vant til. Hvilket kan være en smule ukomfortabelt for mange. Men de mange kan hurtigt blive de få, hvis man ikke gør sig tanker om det. Derfor vil jeg gerne, at de lokale dagsordener lader sig forstyrre af udfordringen til, hvordan vores fællesskaber kan blive steder, man vælger til i en foreningsløs tid. Hvilket fører os til det næste punkt.

Samhørighed

Og det punkt handler om samhørighed. På sidste års generalforsamling brugte LMBU's formand et billede om forholdet mellem LM's struktur og gamle forældre, der flytter in noget mindre, når kræfterne ikke længere helt slår til. Det har vist sig at være et stærkt billede med en blivende værdi for os i LS.

Så det har siden fyldt en del i vores drøftelser internt i LS samt på sidst afholdte lærerådsmøde i marts måned. For hvordan er det, vi sikrer sammenhængskraften i en bevægelse med betragtelige geografiske forskelle. Et spørgsmål har været, hvordan vi kan være på forkant med udviklingen, så vi ikke kommer bagkant og dermed afgiver en del af initiativet til, hvordan LM skal se ud og være i fremtiden.

Vi tror på Guds dynamiske ledelse gennem sin Ånd og sit ord. Derfor har vi igennem tiderne ændret på arbejdsmetoder og former samt steder, hvor vi har haft lønnet arbejde. Alt efter hvordan vi oplevede os ledt til det. Alt sammen med det mål for øje, at vi vil drive mission blandt de mindst nåede. Hvis det fortsat skal være vores eksistensberettigelse og mission, må vi have en forståelse af, at former altid er midlertidige og foranderlige. At det, som binder sammen, ikke er strukturer, selvom de er nødvendige, men at det i sidste ende er en opstået mand.

Som nogle af jer sikkert har læst, har disse overvejelser i LS ført til en drøftelse på mødet i august om, hvad en klassisk LM'er er i dag? Hvis vi skulle skitsere en typisk LM'er, hvordan vil vi så gøre det? Hvilke ord og passioner vil vi putte ind i vores skabelon?

Spørgsmålet bliver påtrængende, fordi vi oplever, særligt i vores frimenigheder, at der kommer en del uden traditionel LM-baggrund og slutter sig til vores forening. Som dermed kommer ind i en struktur, som er dem fremmed, men lokalt accepteret. Derfor vil vi nu gerne høre, hvad LGF har af indspil til vores drøftelse i LS: Hvad er LM-identitet i dag i en foreningsblind samtid? Hvorfor er det, folk skal komme hos os og slå rødder, når andre også forkynder evangeliet rent og sandt? En af grundene til, at vi spørger, hænger også sammen med økonomi.

Økonomi

På mange måder synes LM at være lidt af en økonomisk humlebi, som finansierer et stort og omfattende arbejde, selvom vi bliver færre i bevægelsen. Når vi kan få enderne til at hænge sammen år efter år, er vi et leverede bevis på, at Gud velsigner os med sine gode gaver, og det gør arbejdet i LS meget nemmere, at vi har venner, som bakker op med en generøs givertjeneste. Så LS vil gerne sige tak til alle, som bidrager med økonomi, uanset om det er private gaver, testamente eller ugentligt slid i en genbrugsbutik. Uden alle dem var vi et helt andet sted, end vi er i dag.

Det er det første, som skal siges, men ikke det sidste. For det er blevet vanskeligere at få enderne til at nå sammen. Vi når ikke vores indsamlingsmål, og sidste år, som var et krigs- og inflationspræget år, var vi meget langt fra. Jeg er med på, at det ikke kan være normgivende af inflationsgrunde, men alligevel giver det et fingerpeg.

Vi skal udvise rettidig omhu, og vi vil også i år gerne spørge LGF om, hvad jeres input til os er omkring at øge gaveindtægterne.

Derfor – og med fare for at gentage mig selv for meget fra noget af det skrevne ovenfor - spørger jeg igen: Hvordan kan vi få øget vores gaveindtægter, samtidig med at vi også må snakke om økonomisk bremselængde, hvis vi over tid ikke når vores gavebehov. Hvordan kan vi i en tid, hvor foreningstrofastheden og foreningsidentiteten er svindende, sætte os realistiske indsamlingsmål for vores bevægelse?

Udsendelser

Ser vi så på, hvordan vi bruger vores penge, går de fleste stadigvæk til international mission. Og det har været en tilbagevendende glæde for os i LS, at vi i det seneste år har kunnet kalde og antage flere missionærenheder til en tjeneste væk fra Danmark.

At bryde op og bosætte sig og sin familie i en helt anden kultur er en kaldslidighed, som mange af os ikke helt forstår omkostningerne af. Desto mere skylder vi dem tak og opbakning i deres tjeneste med forbøn og medleven. Et middel til det har gennem mange år været vores missionærplakat, som jeg ved, mange har hængende for derigennem at huske på og bede med for arbejdet.

Og så slog det mig for nylig, da jeg igen sad og kiggede på den. At der sikkert ufrivilligt tegner sig et mønster. Cambodja, som er øverst, er der, hvor vi for tiden har nemmere ved at rekruttere

vores egne unge til. Nedenunder har vi Tanzania, hvor aldersgennemsnittet er højere og genudsendelsesfrekvensen højere. Nederst har vi Peru og de associerede missionærer samt dem, vi ikke kan vise offentligt frem, men som jeg håber, alle ved, hvem er.

Min observation er, at vi er ved at lægge vægten fra Afrika til Asien, og at det tilsyneladende sker på bekostning af lande, hvor vi har en strategi om at være til stede. På LGF vil vi gerne høre jer om, hvad det skyldes? Hvad er det, som gør, at vi nemmere kan rekruttere til et land i Asien end Sydamerika?

Nye ledere

Rekrutteringsspørgsmålet fører os til det næstsidste, vi gerne vil tage frem i vores årsberetning, og som handler om at fremelske nye ledere.

For år tilbage var denne forsamling optaget af at frembede og fremelske nye unge forkyndere. En bøn, jeg synes, Gud har besvaret med en stor bølge af nye unge forkyndere, som frimodigt fremholder Guds ord for os uge efter uge. Det er en velsignelse.

Men vi kan ikke hvile på laurbærrene, for jeg tror, vi allerede står i den næste store udfordring, som handler om at få kaldt nye ledere, som kan og vil tage over, når de ældre træder til siden eller tilbage. En bekymrende tendens, jeg har hørt fra en del i år, har handlet om, at flere sommerlejr hang i tynde tråde og kun blev gennemført, fordi man insisterede på det. For mig er det en advarsel og formentlig kun den synlige del af et større problem med at finde folk, som vil give af deres tid til det nødvendige ledelsesarbejde i LM's organisationer.

Med nye ledere vil alt ikke forblive, som det var. Noget vil være anderledes, og undervejs vil der måske også være fejltrin og dyre lærepenge. Men det må ikke afskrække os fra at lade dem få plads og gøre sig deres egne erfaringer. Vi bør løbende være talentspejdere og på udkig efter mennesker, som kan træde ind i en lederrolle eller endnu bedre voksne ind i den. Noget, som kræver både tid og tillid, og vi burde have nok af begge til, at det kan lykkes.

For jeg - for mig

Det sidste punkt, som med vilje er placeret her, så det er det, der runger højest, når beretningen er læst, er noget af en personlig hjertesag for mig og handler helt i tidens ånd om personlige pronominer.

I sin seneste formandsberetning konstaterede IM's formand, at vi lever i en nyhedensk kultur. Det er en åbenlyst rigtig analyse. Som kristne er vi konstant i defensiven af holdninger og meninger, der har forkastet al tillid til Bibelen som Guds ord, og vi er pressede. Vi kan føle, vi taber mange af hverdagens små kampe i bestræbelserne på at fastholde og opretholde et bibelsk verdensbillede og etik.

Men det hårdeste pres oplever jeg ikke kommer udefra, men indefra. Af såvel unge som ældre. Hvor vi trues af at blive de bibelløse kristne, som ikke er nok i berøring med Guds ord til, at det kan være normgivende for os.

For nylig hørte jeg en samtale refereret om et ungt par, der var flyttet sammen nogle få måneder før deres ægteskab, og som kommer i en anden kirkelig sammenhæng end vores. Der var blevet ført samtale med parret fra familiens side, og konklusionen havde været at man ikke brød sig om kirker, der var for restriktive. Og pludselig var det, som om de fragmenterede brikker af tidsåndens påvirkning og baggrundsstråling faldt på plads i mit hoved. Hvor det handler om pronominer og deres placering.

For jeg har altid lært, at den rette lutherske brug af det personlige pronomen er for mig. Kristus døde for mig. Og i dag er det, som om der er sket et skift fra dette for mig til for jeg, og det er potentielt altødelæggende.

For så bliver det afgørende ikke længere, hvad Guds ord siger. Så er Guds ord ikke længere autoritet, men en fortidig stemme uden vægt. Hvor det bliver tydeligt for mig, at hvis ikke kirken møder mig den enkelte i mine egne valg og bekræftelse, så kan det være lige meget, for jeg er aldrig blevet så knyttet til og rodfæstet i fællesskabet, at jeg ikke nemt kan rykke det op og gå videre. Når det sker, er der for mig at se kun et udfald, og det er, at man farer åndeligt vild. Så er vi overladt til os selv i vildfarelsens åndelige mørke.

Derfor har vi brug for fornyelse og fordybelse. Vi har brug for at generobre forundringen over korset og det, Jesus gjorde for mig der. Og vi vinder ikke næste generation og deres forældre med en løftet pegefinger her, men med en åben bibel, som vi læser i sammen.

Vi har brug for at opnormere vores temaaftener og bibelweekender med dogmatik, så man forstår alle de bibelske mellemregninger i de spørgsmål, hvor vi presses hårdt i dag. Ikke fordi vi skal have mere udenadslære, men fordi det skal være en hjertesag for os. At Kristus døde for mig. Så jeg er sat fri til at tjene min næste også igennem den bevægelse som er vores.

Peter Rask

Næstformand, LM's generalforsamling 2023